

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-18/09)

(2009/C 69/49)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez utrzymanie w mocy Ley 48/2003, de 26 de noviembre, de régimen económico y de prestación de servicios de los puertos de interés general [ustawy 48/2003 z dnia 26 listopada w sprawie systemu gospodarczego i świadczenia usług portów o znaczeniu powszechnym], a w szczególności jej art. 24 ust. 5 oraz art. 27 ust. 1, 2 i 4, które ustanawiają system zniżek i zwolnień od opłat portowych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy prawa wspólnotowego, a szczególności na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie przepisy ustanawiają szereg zwolnień i zniżek dotyczących opłat portowych. Owe zwolnienia i zniżki zależą od portu wypłynięcia i portu przeznaczenia statków, i skutkują zastosowaniem korzystniejszych taryf, w pierwszej kolejności do ruchu pomiędzy archipelagami hiszpańskimi lub pomiędzy Ceutą i Meillią, w drugiej kolejności, do ruchu pomiędzy tymi portami a portami Unii Europejskiej, w trzeciej kolejności, do ruchu pomiędzy portami Unii Europejskiej. W związku z tym, zdaniem Komisji, przepisy te mają dyskryminujący charakter.

Królestwo Hiszpanii, które powołuje się na szczególną sytuację geograficzną sporych portów, nie uzasadniło konieczności ani proporcjonalności środka. Pomimo, iż Królestwo Hiszpanii zobowiązało się do zmiany sporych przepisów, Komisji nie wiadomo o przyjęciu jakichkolwiek przepisów kładących kres temu naruszeniu.

⁽¹⁾ Z.U. L 378, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 19 stycznia 2009 r. — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening przeciwko AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

(Sprawa C-24/09)

(2009/C 69/50)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening

Strona pozwana: AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10a dyrektywy 85/337⁽¹⁾, zgodnie z którym zainteresowana społeczność na określonych warunkach musi mieć dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, by zakwestionować materialną lub proceduralną legalność decyzji, aktów lub zaniechań — wymaga także, aby zainteresowana społeczność była uprawniona do zaskarżenia rozstrzygnięcia sądu w sprawie udzielenia zezwolenia w przypadku, w którym zainteresowana społeczność miała możliwość wzięcia udziału w postępowaniu sądowym w sprawie udzielenia zezwolenia i wyrażenia swojego stanowiska?
- 2) Jeżeli na pytania pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 1 ust. 2, art. 6 ust. 4 i art. 10a dyrektywy 85/337 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może ustanowić różne wymogi w odniesieniu do zainteresowanej społeczności w rozumieniu art. 6 ust. 4 lub art. 10a z tym skutkiem, że małe, zorganizowane na płaszczyźnie lokalnej stowarzyszenia ochrony środowiska są uprawnione do udziału w postępowaniu w sprawie decyzji przewidzianym na podstawie art. 6 ust. 4 dla przedsięwzięć, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko, w dziedzinie, w jakiej działa stowarzyszenie, ale nie mają prawa do zaskarżenia w rozumieniu art. 10a dyrektywy 85/337, ponieważ liczą sobie mniej członków niż minimum wymagane prawem krajowym?
- 3) Czy art. 15a dyrektywy 96/61⁽²⁾, zgodnie z którym zainteresowana społeczność na określonych warunkach musi mieć dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, by zakwestionować materialną lub proceduralną legalność decyzji, aktów lub zaniechań — wymaga także, aby zainteresowana społeczność była uprawniona do zaskarżenia rozstrzygnięcia sądu w sprawie udzielenia zezwolenia w przypadku, w którym zainteresowana społeczność miała możliwość wzięcia udziału w postępowaniu sądowym w sprawie udzielenia zezwolenia i wyrażenia swojego stanowiska?

1) Jeżeli na pytanie trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 2 ust. 14 i art. 15a dyrektywy 96/61 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może ustanowić różne wymogi w odniesieniu do prawa do kontroli sądowej z tym skutkiem, że małe, zorganizowane na płaszczyźnie lokalnej stowarzyszenia ochrony środowiska uprawnione do udziału w postępowaniu w sprawie decyzji dla przedsięwzięć, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko, w dziedzinie, w jakiej działa stowarzyszenie nie mają prawa do wniesienia odwołania w rozumieniu art. 15a dyrektywy 96/61, ponieważ liczą sobie mniej członków niż minimum wymagane prawem krajowym?

- (¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. 1985 L 175, s. 40).
- (²) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. 1996 L 257, s. 26).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-28/09)

(2009/C 69/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver, A. Alcover San Pedro i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez ustanowienie zakazu uczestnictwa w ruchu na części autostrady A12 dla samochodów ciężarowych o masie całkowitej przekraczającej 7,5 ton, transportujących określone towary, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 WE i 29 WE;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustanowienie zakazu uczestnictwa w ruchu na części autostrady A12 dotyczącego samochodów ciężarowych transportujących określone towary, o masie całkowitej przekraczającej 7,5 ton, należy uznać za środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym, a przez to za środek niezgodny z art. 28 i 29 WE. Sporne środki nie są ani odpowiednie, ani konieczne dla poprawy jakości powietrza na autostradzie A12, wymaganej przez prawo wspólnotowe, ponieważ środki te nie mają ani jasnego celu, ani też nie uwzględniają możliwości zastosowania środków mniej restrykcyjnych, takich jak stałe ograniczenie prędkości lub zakaz uczestnictwa w ruchu uzależniony od poziomu emisji. Ponadto pozwana nie udowodniła, że istnieje inna odpowiednia alternatywa dla transportu drogowego.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-42/09)

(2009/C 69/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i E. Vesco, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/45/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie oraz zmieniającej dyrektywę 2001/25/WE, a w każdym razie nie informując Komisji o ustanowieniu takich przepisów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.